Englen

"Hver gang et godt barn dør, kommer der en Guds engel ned til Jorden, tager det døde barn på sine arme, breder de store hvide vinger ud, flyver hen over alle de steder, barnet har holdt af, og plukker en hel håndfuld blomster, som de bringer op til Gud for der at blomstre endnu smukkere end på Jorden. Den gode Gud trykker alle blomsterne til sit hjerte, men den blomst, som er ham kærest, giver han et kys, og da får den stemme og kan synge med i den store lyksalighed!"

Se, alt dette fortalte en Guds engel, idet den bar et dødt barn bort til Himmelen, og barnet hørte ligesom i drømme; og de fór hen over de steder i hjemmet, hvor den lille havde leget, og de kom gennem haver med dejlige blomster.

"Hvilke skal vi nu tage med og plante i Himmelen?" spurgte englen.

Og der stod et slankt, velsignet rosentræ, men en ond hånd havde knækket stammen, så at alle grenene, fulde af store, halvudsprungne knopper, hang visne ned rundt om.

"Det stakkels træ!" sagde barnet, "tag det, at det kan komme til at blomstre deroppe hos Gud!"

Og englen tog det, men kyssede barnet derfor, og den lille åbnede halvt sine øjne. De plukkede af de rige pragtblomster, men tog også den foragtede morgenfrue og den vilde stedmoderblomst.

"Nu har vi blomster!" sagde barnet, og englen nikkede, men de fløj endnu ikke op mod Gud. Det var nat, det var ganske stille, de blev i den store by, de svævede om i en af de snævreste gader, hvor der lå hele bunker halm, aske og skrimmelskrammel, det havde været flyttedag! der lå stykker af tallerkner, gipsstumper, klude og gamle hattepulde, alt hvad der ikke så godt ud.

Og englen pegede i al den forstyrrelse ned på nogle skår af en urtepotte, og på en klump jord, der var faldet ud af denne og holdtes sammen ved rødderne af en stor, vissen markblomst, der slet ikke duede og derfor var kastet ud på gaden.

"Den tager vi med!" sagde englen, "jeg skal fortælle dig, medens vi flyver!"

Og så fløj de, og englen fortalte:

"Dernede i den snævre gade, i den lave kælder, boede en fattig, syg dreng; fra ganske lille af havde han altid været sengeliggende; når han var allermest rask, kunne han på krykker gå den lille stue et par gange op og ned, det var det hele. Nogle dage om sommeren faldt solstrålerne en halv times tid ind i kælderforstuen, og når da den lille dreng sad der og lod den varme sol skinne på sig, og så det røde blod gennem sine fine fingre, som han holdt op for ansigtet, så hed det: "Ja i dag har han været ude!" - Han kendte skoven i dens dejlige forårsgrønne kun derved, at naboens søn bragte ham den første bøgegren, og den holdt han over sit hoved, og drømte sig da at være under bøgene, hvor solen skinnede, og fuglene sang. En forårsdag bragte naboens dreng ham også markblomster, og mellem disse var, tilfældigvis, en med rod ved, og derfor blev den plantet i en urtepotte og stillet hen i vinduet tæt ved sengen. Og blomsten var plantet med en lykkelig hånd, den voksede, skød nye skud og bar hvert år sine blomster; den blev den syge drengs dejligste urtegård, hans lille skat på denne jord; han vandede og passede den, og sørgede for, at den fik hver solstråle, lige til den sidste, der gled ned over det lave vindue; og blomsten selv voksede ind i hans drømme, thi for ham blomstrede den, udspredte sin duft og glædede øjet; mod den vendte han sig i døden, da Vorherre kaldte ham. ? Et år har han nu været hos Gud, et år har blomsten stået forglemt i vinduet og er visnet, og derfor ved flytningen kastet ud i fejeskarnet på gaden. Og det er den blomst, den fattige, visne blomst vi har taget med i buketten, thi den blomst har glædet mere, end den rigeste blomst i en dronnings have!"

"Men hvorfra ved du alt dette!" spurgte barnet, som englen bar op mod Himmelen.

"Jeg ved det!" sagde englen. "Jeg var jo selv den syge, lille dreng, der gik på krykker! min blomst kender jeg nok!"

Og barnet åbnede ganske sine øjne og så ind i englens dejlige, glade ansigt, og i samme øjeblik var de i Guds himmel, hvor der var glæde og lyksalighed. Og Gud trykkede det døde barn til sit hjerte, og da fik det vinger, som den anden engel og fløj hånd i hånd med ham; og Gud trykkede alle blomsterne til sit hjerte, men den fattige, visne markblomst kyssede han og den fik stemme og sang med alle englene, der svævede om Gud, nogle ganske nær, andre uden om disse, i store kredse, altid længere bort, i det uendelige, men alle lige lykkelige. Og alle sang de, små og store, det gode,

velsignede barn, og den fattige markblomst, der havde ligget vissen, henkastet i fejeskarnet, mellem flyttedagsskramleriet, i den snævre, mørke gade.

* * *